

Sikeres, szabad és szerető embernek vallja magát. Lakhelye Budapest és Fehérvár között van, de otthon van Felvidéken, Újvidéken és Erdélyben is. Szabadúszó koreográfus-rendezőként egyik társulattól a másikig, egyik városból a másikba vándorol és álmodja színpadra a saját tapasztalataiból és a néphagyományokból merítkező, (nép)táncban elmesélt színes, rituális történeteit.

Honnan és miért a karikázók királynője cím?

Mindenhol rendezek és koreografálok, ahová csak hívnak. Húsz éve szabadúszóként dolgozom, és folyamatosan jártam, járok együttesről-együttesre. Annyi táncelőadást rendeztem, női táncot koreografáltam, hogy a szakmában már úgy neveznek: a karikázók királynője. Ez

megtisztelő számomra, mert ezen a pályán nagyon sok női táncos van, alkotó pedig nagyon kevés.

Rangos szakmai díjakkal is elismerték munkáját.

1986-ban nyertem első magyarországi nagydíjamat, és bejutottam az év legjobb koreográfiáit bemutató Néptáncantológiára. Azóta rendszeres meghívottja vagyok ennek a fórumnak, amely a legnagyobb elismerése az amatőr gyermek- és felnőtt mozgalomnak. Alkotásaim a *Molnár István Országos Koreográfiai Fórumon* több alkalommal nívódíjat nyertek, 2001-ben megkaptam az *Örökség Országos Gyermek Népművészeti Egyesület Alkotói Nívódíját*.

A kronológiai sorrend kedvéért, kanyarodjunk vissza a gyermekkorhoz, a vándorút kezdetéig.

Kisgéresen, a szélek szélén, egy ezernél alig többet számláló, de nagyon összetartó, teljesen magyar kis faluban születtem Bodroghözben, Kárpátaljától 16 kilométerre. A falu neve és az anyai családnemem azonos, ennek számomra többletjelentése van – tulajdonképpen ma is ott van az igazi otthonom. Az útravalóval a családom és az otthoni 25 év tarisznyált fel. A szüleim pedagógusok voltak, a nagyapámtól tanultam az első csárdás lépést. Ő is, akárcsak nagyanyám nagyon jó énekes, táncos volt. Nagymamám egy nagy intelligenciájú parasztember volt, neki köszönhetem a legfontosabb tartalmat: önzetlenség és nagyvonalúnak lenni - ehhez akartam mindig is felnőni.

A tánc is megtartó örökségem, mióta emlékszem, mindig táncoltam, ez a mozgás elememmé vált. Gyermekkoromból természetesen még sok mindenre emlékszem, például arra, hogy prima balerina akartam lenni, és arra is, hogy egy kis bőröndbe pakolok és indulok valahová - ez beteljesedett később, mert állandó utazás lett az életem.

Az első nagy út hová, merre vezetett?

Márai városába, Kassára, ahol a magyar gimnáziumot végeztem. Tulajdonképpen nagy

világjárásom és az elkezdett, de be nem fejezett egyetemek sora is ezzel indult. Matematikára készültem, ebből Pozsonyban magyar-országi szak lett. Innen kerültem át Magyarországra, ahol Sárospatakon tanítóképzőbe, majd Szarvason óvóképzőbe jártam egy évet, ezután keveredtem a Magyar Táncművészeti Főiskola néptánc koreográfus szakára. Magyarországon tanultam és ott is ragadtam. Ma is ott élek, kis híján húsz éve.

Ezt akár úgy is mondhatnánk, hogy ott lakik, de sok helyen van otthon, Budapesten, Pécsen, Debrecenben, Felvidéken, Újvidéken, Erdélyben?

Az itthon-otthon fogalma esetemben érdekes, mert épp a munkám miatt ebből a szempontból nálam nincsenek határok. Erdélybe, Sepsiszentgyörgyre és Székelyudvarhelyre is hazajövök, és itthon érzem magam. Elsősorban azért, mert itt soha egy percre sem volt probléma számomra, hogy azonosuljak az emberekkel. A kisebbségi lét megtapasztalása közös élmény, hiszen éppen úgy tudom, hogy mit jelentett és mit jelent az a fajta szellemi terror, hogy nem vagy otthon, mint az itt élők. Ezt egy magyarországi magyar nem érti, és ez az, amitől talán duplán erősebbnek érzem magam. Másfelől Erdély számomra egy valóságos tündérvilág, mert itt egy olyan sajátos, egyedi táncművészet van, ami sehol máshol a világon.

Koreográfiái a hagyományokhoz nagyon erősen kötődő, abból táplálkozó produkciók - ezt a sajátosságot ön folklórszínházként definiálja.

Amíg megtaláltam azt, amit úgy nevezek folklórszínház, addig mindenféle válfaját kipróbáltam ennek a szakmának. Ez táncszínház is ugyanakkor, de műfaja a folklórhoz mindenekfelett kötődő. Ma, amikor az egyes műfajok határai egyre inkább leomlanak, engem a folklór megtartó ereje motivál leginkább. Ebben tudom magam kifejezni leginkább és nem is tudok másban gondolkodni. A koreográfiáimban ugyanakkor a kortárs jegyek is jelen vannak, de mivel tudom, hogy ebben a műfajban nem vagyok jó, mindig hívok egy vagy több segítséget, zenészt, zenekart például.

Hogyan születik meg egy előadás koreográfiája és véleménye szerint mitől lesz egy produkció jó, üzenete pedig befogadható a nézőnek?

Én igazából ezt nem tudom. A koreográfus és rendező számomra egyet, gondolkodó, alkotó embert jelent. Olyat, akinek van, és kell legyen mondanivalója. Megszerkeszteni egy lépést – ez önmagában még nem hordoz különösebb gondolatiságot. Ha ezen kívül van még valami, amit ezzel el akar mondani, na akkor mondhatjuk, hogy alkotó ember. Nem könnyű munka ez, mert esetemben például nagyon nehéz önmagamot úgy megfogalmazni és „beletenni” egy darabba olyanképpen, hogy közben nyitva maradjon egy másik kapu, amin át a másik fél is bejöhet. Ez az önkifejezés nálam nem mechanikusan, hanem nyitottan és oda-vissza működik.

Mi inspirálja még egy Furik-koreográfia megszületését?

